

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Преплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СТРУЧНИ ДЕО

О КРИВИЧНОЈ ОДГОВОРНОСТИ

са теоријског гледишта.

од

Д-ра Бранислава Петронијевића

Логичком анализом појма одговорности ми смо утврдили, да је моменат сопствене продукције примарни моменат у појму одговорности, а да моменат случајности може у томе појму играти само секундарну улогу; психолошком анализом појма свесног субјекта пак ми смо утврдили, да је чисто ја примарни моменат тога субјекта док је садржајно ја секундарни и ако битни моменат његов. Тек на основу оне прве логичке анализе појма одговорности и ове друге психолошке анализе појма свесног субјекта ми смо у стању, да препирку детерминиста и индетерминиста око појма одговорности дефинитивно решимо.

Резултат који се на основу горње две анализе у томе погледу има да добије није тако прост, као што је онај који се до сада у томе погледу добијао. Детерминисте су на име, идентифицирајући погрешно свесни субјект са садржајним ја, и узимајући сасвим правилно да је моменат сопствене продукције примарни моменат у појму одговорности, закључивали, да је одговорност свесног субјекта могућа само на њиховом становишту. Индетерминисте пак, узимајући сасвим правилно, да је чисто ја примарни моменат у свесном субјекту, и узимајући погрешно, да је моменат случајности примарни моменат у појму одговорности, закључивали су обратно да је одговорност свесног субјекта могућа само на њиховом становишту.

Као што се види, погрешка детерминиста лежи у томе што они садржајно ја сматрају за примарни моменат у свесноме ја, придајући чистом ја или секундарну улогу или одричући му сваки значај. Међу тим у ствари садржајно ја има за свесни субјект чисто секундарну улогу, јер је оно у ствари несвесне материјалне природе. Према томе и ако се мора и садржајно ја, као један од битних момената нашег ја, подвести под појам одговорности, ипак нити је та одговорност за свесни субјект као такав по субјекту своје примарна —

пошто је садржајно ја, на које се та одговорност односи, у свесном ја од секундарног значаја — нити је та одговорност потпуна и апсолутна. Ово последње тврђење међу тим могуће је поставити само ако се претходно реши питање о одговорности на индетерминистичком становишту, што ћемо ми с тога одмах и учинити.

Погрешка индетерминиста, у оном облику у ком је индетерминизам до сада извођен, састоји се према горњем у утврђењу, да је моменат случајности примарни моменат у појму одговорности, што је, на основу наше логичке анализе појма одговорности, несумњиво нетачно. На индетерминистичком становишту могуће је према томе применити појам одговорности само тако ако се да показати, да се и на томе становишту појам сопствене продукције може одржати као примарни моменат појма одговорности, иначе бисмо, ако је то немогуће, морали са детерминистима закључити, да је на индетерминистичком становишту појам одговорности немогуће одржати.

Доиста да се лако показати, да је и на становишту индетерминистичком моменат сопствене продукције у сопственим радњама свесног субјекта примарни моменат у тим радњама, према томе да је појам одговорности принципијелно могућ и на становишту индетерминизма, шта више да је он ту не само принципијелно могућ, него да се он ту јавља у својој апсолутној и потпуној форми.

Да би се то утврдило, треба пре свега утврдити, да је спонтана промена могућа само као свесна промена. Да несвесна спонтана промена није могућа, није тешко увидети кад се само дубље погледа у природу несвесне промене. Јер несвесна промена значи промену у начелу што себе није свесно, значи промену у бићу које је себе свесно. Таква промена пак не може сама од себе почети, јер несвесно биће није себе свесно, оно није према томе свесно ни могућности промена у себи, те по томе оно није у стању да само од себе у себи изазове промену. Спонтана промена, која би се десила у несвесном бићу, значила би промену која као таква сама од себе почиње, она би значила не промену коју биће у себи изазива, већ промену која *саму себе* на бићу изазива, таква би промена била нешто што нема свој супстрат у самом бићу, већ нешто што сасвим независно од бића постаје, таква промена значила би дакле у ствари поставак из ничега, а те је немогуће. Спонтана промена у несвесном бићу

престављала би у истини апсолутни случај, нешто чији се постанак апсолутно не би дао схватити, она би престављала, логички говорећи, последњи разлог, који не само што нема никаквог разлога ван себе, него никаквог разлога ни у себи, а такав последњи разлог логички се не да схватити.

Међу тим сасвим друкчије стоји ствар са спонтаном променом у свесном бићу. Свесно биће не само што егзистира, него је још и свесно своје егзистенције, оно зна за своју егзистенцију. Знајући за своју егзистенцију оно зна и за могућност промена у себи и за то за њега нема никакве сметње више, да промену својих свесних садржаја само собом изазове. Свесна спонтана промена не преставља више, као што је то са несвесном случај, последњи разлог, који нема никаквог разлога ни ван себе ни у себи, већ она представља последњи разлог који је сам себи разлог, она је исто што је исто тако само собом схватљиво, као што су аксиоме Математике и Логике евидентне истине, она није више случај у апсолутном већ само у релативном смислу.

(наставиће се)

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

У другом случају, т. ј. кад је увиђај вршио иследник или један судија, и кад се протоко таквог увиђаја има само да прочита на главном претресу, — увиђај несумњиво има мању доказну вредност од увиђаја у првом случају. Ово је сасвим и објашњиво, јер, овде се не може говорити о непосредном чулном опажању судија, који имају да суде; судије овде и не виде предмет увиђаја, већ само верују протоколу, као јавној исправи. Да ли је иследник или судија савесно вршио увиђај, да ли је потпуно и добро посматрао предмет увиђаја, све то судије не знају. Овакав увиђај, који суд има да употреби као доказ, није, дакле, прави увиђај т. ј. непосредно чулно опажање свих судија, већ је он сведоцба. Протоко увиђаја је само једна званична писмена сведоцба о нечему што је иследник или судија приметно. Већ по томе, што се овај увиђај јавља као сведоцба, и не може му се онолико вере поклонити, колико увиђају, који изврши цео суд.

Али се ова сведоцба не може изједначити са сведоцбом обичног сведока. Има и доста и оправданих разлога, са којих се овој сведоцби придаје велики степен вероватноће тако, да може да послужи и као потпун доказ. Ти основи и разлози јесу ови:

1. Иследник или судија се никако не јавља као обичан сведок, који је случајно својим чулима опазио нешто, што је после дужан да саопшти суду, већ је он нарочито квалификовани сведок са таквим особинама, које дају јемства за истинитост његовог опажања. Међу те особине на првом месту долази способност иследникова. Он је лице, које је нарочито спремно и позвано, да у истрази изврши потребна опажања. За тим је он лице, које је потпуно непристрасно и незаинтересовано, већ пред собом има само циљ поступка — истину. Руковођен истином и правичношћу, а свесан да од његовог опажања може да зависи живот, част, слобода, имовина другог, он ће несумњиво бити пажљивији и са више ће преданости и савесности радити од једног обичног сведока, који све те особине нема. Иследник, даље, врши посматрање намерно, т. ј. зна да постоји једна чињеница, коју он треба да опази; он њу, за тим, опажа чим се догодила, и, најзад, он то опажање врши по инструкцији коју му је закон дао. Све је ово довољно да покаже како је иследник нарочити сведок

коме се мора више веровати него обичном сведоку, који нема све ове поменуте особине.

2. Поред иследника или судије увиђај врши још и деловођа, који је такође позван да пази на све и који има исте особине као и иследник. То су, дакле, већ два квалификована сведока, чије су сведоцбе у законској форми стављене написмено и које су, чак и по законској теорији доказа, довољне за потпун доказ.

3. Још један разлог, да се увиђају прида већа вероватноћа, састоји се у томе, што иследниковом увиђају морају присуствовати и два сведока, који су такође дужни да опажају и да својим потписом тврде да је одиста све овако, како је у протоколу увиђаја речено. Они се могу позвати и на претрес, те да то исто и усмено пред судом потврде.

Али сви ови разлози не значе, да се иследниковом увиђају безусловно мора поклонити пуна вера. Не. Ово су само разлози, који дају довољно основа, да се оваквом увиђају може поклонити вера али не мора. Чим је овај увиђај сведоцба и иследник сведок, то се могу појавити и све мане обичне сведоцбе, које јој умањују доказну вредност. Може иследник бити у заблуди, може погрешити и немарно и случајно, нарочито из непажње и немарности; стога, кад се то докаже, увиђају се у таквим случајевима не може поклонити пуна вера. Тако се може десити, да иследник није предузео увиђај у време, кад је то било најзгодније учинити, на пр. предмет се донекле већ изменио, или се докаже, да иследник није сам лично опазио предмет него се послужио опажањем ког другог лица, на пр. кад иследник на лицу места пошље момка да види нешто, рецимо даљину, што је требао сам да види, и то после забележи у протоко као своје опажање и т. д. Тако исто се може десити, да се иследник и деловођа не слажу, или да се два присутна грађанина не слажу. У свима тим случајевима је ослабљена доказна вредност увиђаја.

За овај увиђај речено је раније, да се пре свега његов протоко има да прочита на главном претресу. И он на тај начин постаје предмет претресања. Странке могу војевати противу њега доказујући, да је иследник или судија био у заблуди, да није нешто добро видео или да у опште постоји какав узрок са кога се увиђају не може поклонити вера. После изјаве странака дужност је суда да оцени, хоће ли и колику ће доказну вредност придати увиђају. Разуме се, да ће суд узети овај увиђај за потпун доказ, ако на њега не буде учињена никаква примедба од странака, и ако суд нађе да је потпун и тачан. Исто ће суд учинити и онда, кад нађе да су све примедбе странака неумесне и неосноване. Докаже ли се, међутим, да су замерке једне од странака основане, суд не може такав увиђај узети за доказ. Све, дакле, зависи, од оцене суда.

Кад је суд нашао, да увиђај има да буде доказ, онда је он у највише случајева непосредни и потпун доказ за постојање или биће кривичног дела, на пр. да је неко убијен. Тако исто може бити непосредни и потпун доказ за постојање једног битног обележја кривичног дела, на пр. да је крађа извршена обијањем. Међутим, увиђај не може да послужи као непосредан потпун доказ за постојање виности или кривичне одговорности једнога лица, т. ј. као доказ да је једно лице учинилац кривичног дела. Кривична одговорност може са увиђајем само посредно доказати у толико, у колико је њиме утврђена каква чињеница, која може да послужи као основ подозрења противу оптуженог. Њиме се, дакле, могу доказати основи подозрења, из којих се може образовати саставни доказ.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

О ОДГОВОРНОСТИ ЗА НАКНАДУ ШТЕТЕ.

(НАСТАВАК)

Газда може стајати у приватно-правним односима са трећим лицима или на основу правних послова или на основу законских прописа или услед недозвољених дела. При испуњењу својих уговорних и законских дужности према трећим лицима газда може употребити и свога слугу, и, наравно, газда онда одговара, ако слуга не испуни дужност како треба, те штета за другу страну наступи (на пр. газда пошаље слугу да код кираџије нешто оправља, па овај рђаво изврши, услед чега кираџија буде оштећен (§§ 717 и 616 грађ. зак.). Све ово вреди и онда, кад су у служби код газде исправне слуге. Према томе очигледно на ове случајеве није помишљао законодавац, кад је у другој тач. § 810 статуирао изузетак од правила да за туђа дела нико није дужан одговарати. Али замислимо овај случај: 1) газда је послао свога слугу (на пр. мајстор свога калфе) да код Петра изврши оправку браве Калфа то учини, али при томе украде штогод из Петрове куће. Хоће ли мајстор за накнаду штете одговарати? Је ли за њега крађа његовога калфе туђе дело? Очигледно да јесте, али ако је мајстор знао да му је калфа скитница, злочинац или неваљалац, онда ће он и за туђе (калфино) дело одговарати за накнаду штете. *Газда дакле одговара своме саговорачу за штету, коју овоме нанесе од газде послати службеник при вршењу уговорног посла* ако је газда знао, да је службеник скитница, неваљалац или злочинац. (1). Замислимо сада овај случај: 2) Предузимач Н. зида Петру неку грађевину. Калфе предузимачеве не пазе при зидању и добацивању цигле, те испусте једну циглу и повреде кога мимопролазника. Хоће ли повређени моћи тражити накнаду штете од предузимача? Је ли дотични штетни поступак калфи за предузимача туђе дело? Очигледно да јесте, и предузимач повређеноме не би одговарао према тач. 1. § 810. Али ако је предузимач знао, да су дотичне његове калфе скитнице, неваљалци или злочинци, онда ће он за штету одговарати. *Газда дакле одговара и трећим лицима* (онима са којима не стоји у уговорном односу) *за штету, коју овима нанесе газдини службеници вршећи од газде наложени им посао, — ако је газда знао, да су му службеници скитнице, неваљалци или злочинци* (2).³⁵⁾ Из свега овога излази, да газда не одговара за штету из оних поступака своје послуге, па ма каква она била, које она учини не вршећи од газде наложени посао.

Из упоређења нашег § 810. грађ. зак. са одговарајућим наређењима аустр. грађан. законика видеће се, да је наш за-

³⁵⁾ И у овоме погледу наш грађан. законик потребује реформе. Као што се из излагања у тексту види, газда не одговара за своје млађе, ако су они исправни људи, кад они коме својим поступком причине штету, било саговорачу газдином приликом вршења уговорног посла (осим ако сам уговорени посао рђаво изврше, јер онда се сматра да је тај посао сам газда извршио, и, наравно, пошто то није туђ посао за газду, него његов сопствени, газда одговара) било трећим лицима при вршењу од газде наложеног посла. Само кад оштећени докаже у оваким случајевима, да је газда држао у служби млађе знајући да су они скитнице, неваљалци или злочинци, може од газде накнаду штете захтевати. Умесно је пак наређење § 831 немач. грађ. зак. у погледу овога питања: «Ко другога употреби за извршење некога посла, одговоран је за накнаду штету, коју тај други коме приликом извршења посла противправно нанесе. Одговорност за накнаду не наступа, ако господар посла при избору одређеног за посао лица пазе на оно, на шта се у саобраћају обраћа пажња, као ни онда ако господар посла обраћа потребну у саобраћају пажњу на набавку справа и управљање послом, у колико њему лежи у дужности набављање справа или извођење посла. Исто тако господар посла не одговара ни онда, ако би штета постала и у случају, да је он потребну пажњу употребио*... Овај законски пропис важи у погледу одговорности газдине за своје млађе према лицима, са којима газда не стоји у уговорним односима. За одговорност газдину за своје млађе према лицима, са којима газда стоји у уговорном одношају меродаван је § 278: «Дужник одговара за кривицу свога законскога заступника и лица, којима се он (дужник) служи ради испуњења своје обвезе, у истом обиму као и за своју сопствену кривицу*...»

конодавац од два §§-а аустр. законика (1313 и 1314) начинио наш § 810. Али и при овом крпежу, наш је законодавац одступио од прописа аустријског законика. Тако друга тачка нашег § 810. треба да одговара аустријском § 1314, али као што се из превода овога законског прописа види, друга тачка нашег § 810. не одговара у свему § 1314. аустриј. законика, јер овај гласи: «Ко прими у службу неко лице без сведочанства, или какву личност, опасну услед њених телесних или душевних својстава, са знањем у служби задржи, или каквом познатом злочинцу даде уточишта, онда он одговара домаћину и укућанима за накнаду штете, проузроковану опасним својствима ових лица.» Настаје питање како стоји с одговориошћу газдином у случајевима, које предвиђа овај пропис аустр. законика? Аустријски законодавац замишља овде случај, да у некој кући више станова има, па неки кираџија има у служби лица, означена у § 1314. Што се тиче решења овога питања по нашем законнику можемо и овај случај решити по аналогiji § 810. грађ. зак. Тиме што је један кираџија примио са знањем у службу на пр. душевно болесно лице или лице са опасном заразном болешћу, он се налази као газда тога лица у сличном положају, у коме се налази газда слуге, за кога се зна да је скитница, злочинац и неваљалац. У случајевима горе означеним под 1 и 2 одговараће газда и душевно и телесно болесног слуге онако исто, као и газда слуге, који је злочинац, скитница или неваљалац. Међу тим ваља имати на уму, да су службеници са својствима побројаним у §§ 810. нашег и 1814. аустр. грађанског законика *пријемом у службу и добијањем уточишта код свога газде* дошли у могућност да *стигу у близину везу* са осталим кираџијама у истој кући и да на тај начин добију прилику да изврше оштећење. Пријемом таквих слугу газда њихов учинио је и сам кривицу, јер је изложио остале кираџије опасностима, које од својстава његових слугу долазе. За то је и он тим кираџијама и одговоран за штету, коју они учине (§§ 800. и 804.), и то не само за ону, о којој је било речи горе под 1 и 2, већ и онда кад слуга нанесе коме кираџији или укућанину штету, не вршећи никакав посао за свога газду (на пр. по овоме би газда одговарао за накнаду штете, ако са знањем прими одбеглог душевног болесника у службу, па овај, рецимо, у наступу избије и повреди кога укућанина).³⁶⁾

в) Који се службеник може као скитница, неваљалац или злочинац сматрати? Пре свега онај, који је за дела из користољубља (крађе, утаје, преваре, протурања лажног новца, разбојништво, јатаковање и др.) био кажњаван било судским било полицијским властима. Али исто тако и онај, који је осуђиван због повреде тела, осим ако су виши мотиви били узрок делу (на пр. неко је осуђен због телесне повреде, коју је учинио из освете или као прекорачење праведне нужне одбране). На послетку као што је већ под а) напоменуто, може неки службеник бити скитница или злочинац, а да за своја дела није био осуђиван (на пр. за то што се није могло доказати да је он учинилац). Ако се пак докаже да га је газда знао као таквог, онда ће он, под горе изложеним условима, за њ одговарати, и ако службеник због свог рђавог владања није био осуђиван. (наставиће се)

Д-р Драг. Аранђеловић.

³⁶⁾ У свима овим случајевима под а и б, где се помиње газда и принципал, подразумевају се и *правна лица*, кад се налазе према својим млађим у улози газде или принципала. Кад врше послове приватно-правног карактера или кад дођу у неки приватно-правни одношај, онда се у погледу њихове грађанске одговорности има са њима поступити као и са физичким лицима. Опширније о одговорности правних лица види у мојој расправи «О одговорности државе и чиновника*».

„ДАКТИЛОСКОПИЈА“

од

Васе Лазаревића.

(прештампано из „Архива“ за правне и друштвене науке)

Према ономе, шта је за ова последње четири године унесено новина у полицијску струку, можемо с правом тврдити, да смо на препорођају ове по наш јавни живот тако важне струке. Као почетак нове ере — ере напретка — сматрамо да је време од кад је „Полицијски Гласник“ почео излазити као службени орган Министарства Унутрашњих Дела, и од како је установљено Антропометријско Одељење у Београду.

Бертилонаж и „Полицијски Гласник“ дали су до сада неоцењивих резултата; законом о уређењу округа и срезова предвиђене су квалификације за ступање и напредовање чиновника у полицијској струци; у најкраћем року донеће се закони о преустројству Управе града Београда и полицијске жандармерије; за тим о установи среских судова и преносу извршења судских одлука од полицијских на судске власти; — све то скупа даје нам довољно гаранције, да ће полиција од сада прићи извршењу свога правога позива и уздићи се на онај степен узвишености, какав јој и пристоји према њеном позиву.

Упоредо са овим новинама живахнула је и стручна полицијска литература, за коју се готово може рећи, да је до 1904. године није ни било, изузимајући радове признатог стручњака г. Тасе Миленковића. Од 1904. године на овамо изашла су ова стручна дела, намењена чисто полицијској струци:

„Полицијски Подсетник за жандарме и остале полицијске органе“ од Душана Ђ. Алимпића (1904. год.).

„Полицијски Зборник закона, уредаба и расписа у Краљевини Србији,“ званично издање Министарства Унутрашњих Дела (1905. год.).

„Криминална Тактика“ — ручна књига за истраживање злочина, од д-ра Алберта Вајнгарта, у преводу Добривоја В. Бакића (1905. год.).

„Бертилонаж“ (утврђивање идентитета по систему Бертилоновом) и *Албум професионалних криваца у Србији* од Душана Ђ. Алимпића (1907. год.).

„Упут за полицијске и општинске власти“ од Ђурице Ц. Ђорђевића (1907 год.).

„Дактилоскопија“ од Васе Лазаревића (1907. год.).

Из „Полицијског Гласника“ општампана су ова дела:

„Два чланка из грађанско-судског поступка“ од Живојина М. Перића (1905. г.).

„О праву својине и правним одношима на водама у Србији“ од Андре Ђорђевића (1905. год.).

„Историјски развитак полицијских власти у Србији“ од Душана Ђ. Алимпића (1905. год.).

„Седми међународни конгрес за казнене заводе“ од Боже В. Марковића (1906. год.).

„Одговорност гостионичара према путницима због претриљене штете у гостионици на унесеним стварима“ од д-ра Драгољуба Аранђеловића (1905. год.).

„Тајна полиција“ од Тасе Миленковића (1906. год.).

„О кривоклетству и осталим кривичним делима ове врсте“ од Марка Ђуричића (1906. год.).

„О одговорности државе и чиновника према трећим лицима за штету коју чиновник учини у вршењу званичне дужности“ од д-ра Драгољуба Аранђеловића (1906. год.).

„Утицај судије на јаван морал“ од Живојина М. Перића (1907. год.).

„Општина“ од Димитрија С. Калаџића (1907. год.).

Сад се још штампалу и кроз кратко време изаћи ће:

„Доказ у кривичном поступку“ од д-ра Боже В. Марковића.

„Одговорност за накнаду штете“ од д-ра Драгољуба Аранђеловића, и

„О кривичној одговорности са теоријског гледишта“ од д-ра Бранислава Петронијевића.

Последње дело од поменутих која нису излазила у „Полицијском Гласнику“ — „Дактилоскопија“ — отштампано је из „Архива за правне и друштвене науке“, који је као орган правног факултета београдског универзитета почео излазити 1906. год., и који такође често поклања пажње питањима из полицијске струке.

У „Полицијском Гласнику“ било је говора о свима делима која су изашла ван њега, сем о последњем, које је изашло пре кратког времена, те сматрамо за нарочиту дужност да проговоримо о њему, на првом месту за то, што „Дактилоскопија“ третира питање које припада чисто полицијској струци.

Установом Бертилонаже у нас пошло се један корак ближе модерној полицији, која је у целом свету признала и у праксу увела Бертилонов систем. Разуме се, да се у питању о утврђивању идентитета личности и лешева није стало на томе, кад је Бертилон обзнанио свој систем. Свакако да се и тај систем није могао признати једном за свагда као потпун и тако савршен, да се у њему никад ништа неће имати да мења. Научари и стручњаци ишли су даље, и у главноме задржали се на дактилоскопији, као једном од лакших и јевтинијих начина за утврђивање идентичности код личности и лешева. Тај су начин објавили, и за тим су отпочели научну, па чак и практичну борбу, не би ли се дошло до решења питања о правилности једнога од та два начина утврђивања идентичности. Стручњаци су поделили мишљења, практичари такође; што је најглавније, то је питање у научном свету још на дневном реду.

Као што поменусмо, у свима европским земљама (изузев Енглеске у којој је, такође, раније постојао) усвојен је Бертилонов начин утврђивања идентичности; његови картони данас важе у ме-

ђународном саобраћају. По угледу на цивилизоване земље, почетком 1905. године установљен је и код нас Бертилонаж. И сада, када је та наша нова установа у цвету свога напредовања, јавља се г. Васа Лазаревић са својом „Дактилоскопијом“, тражећи да се дактилоскопски начин утврђивања идентичности уведе на место Бертилоновога, из разлога којима ћемо се доцније позабавити.

За сваку је похвалу напоран посао г. Лазаревића, да пред нашу стручну публику изнесе суштину и добре стране дактилоскопије; признајемо му право предлога те установе у нас, али му за то никако не можемо допустити да у исто време анулира сваку вредност Бертилонажи, ма колико он лично био уверен у њену бескорисност. Ми признајемо добре стране дактилоскопије; признаје их и Бертилон, који и њу употребљава као једно од спољних средстава за утврђивање идентичности. Али хоћемо да одбијемо то мишљење, које пледира г. Лазаревић, да дактилоскопија може потпуно да замени Бертилонажу. То ћемо покушати учинити објашњењима из своје праксе и цитирањем појединих признатих стручњака и практичара. Најзад ћемо предочити г. Лазаревићу, какве све дужности обавља наше Антропометријско Одељење, па ћемо га, мислимо, уверити, да сама дактилоскопија не може заменити ову нашу корисну установу.

Да пређемо на саму књигу г. Лазаревића, којој је дао наслов: „Дактилоскопија — метода за утврђивање идентичности код људи“.

Пошто се дактилоскопија не примењује само за утврђивање идентичности код људи (боље личности), већ и код лешева, мислимо да је наслов и то могао да обухвати. Али одмах пада у очи, да г. Лазаревић није на чисто са тим, шта је дактилоскопија. У наслову је назива методом за утврђивање идентичности код људи; на стр. 4. назива је идентификовањем помоћу отисака прстију; на страни 13. назива је вештином којом се помоћу отисака прстију могу наћи кривци, и најзад опет на 13. страни назива дактилоскопију науком, којој је задатак да изучава ту вештину

Најмање се можемо сложити са мишљењем г. Лазаревића, да је дактилоскопија вештина којом се помоћу отисака прстију могу наћи кривци, или, шта више, да је дактилоскопија наука.

По нашем скромном мишљењу, дактилоскопија је врло погодно средство да у случајима, у којима је полицијска власт већ имала отиске прстију извесне личности, утврди, да ли су ти отисци идентични са онима који су остали као трагови за каквим кривичним делом; и друго, да утврди идентичност ухаћене личности или непознатог леша само у случајима, ако су им већ раније узети отисци прстију.

То, пак, што су стручњаци, пронашав извесне сличности у папилијарним линијама прстију разних личности, према њиховим кривинама поделили их у извесне групе, то је само начин за класификовање

дактилоскопских картона, не би ли се што лакше руковало њима.

Г. Лазаревић се при изради своје књиге, у главном, служио „Дактилоскопијом“ Винта и Кодичека. Они у самом наслову веле, да је дактилоскопија примена отисана прстију за цели идентификација. Да се г. Лазаревић послужио овом квалификацијом, мислимо да не би падао у оне контрадикције о дефиницији дактилоскопије.

(наставиће се)

Доб. В. Вакић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине гњиланске, актом својим од 29. јула ове год. Бр. 1627, пита:

Села: Гњилан, Велики Суводо и Мали Суводо, састављала су до сада једну општину под називом општина „гњиланска“.

Сада се досадања општина гњиланска разгруписава у две засебне општине, од које село Гњилан само за себе образује општину гњиланску, а села: Велики Суводо и Мали Суводо образују општину велико-суводолску.

Село Гњилан плаћа по утврђеном распореду бр. 6. на име непосредне порезе свију облика 4234.11 динара, а села Велики Суводо и Мали Суводо плаћају оба два 4917.89 динара.

Стара досадашња општина гњиланска још пре 4 месеца саставила је и окружни одбору послала свој буџет за ову годину, који се и сада налази пред помен. окр. одбором ради прегледа и даљег поступка. Стопа приреза износи 73%.

Сада, пошто се досадања општина гњиланска разгруписава, одбор окружни тражи неку одборску одлуку, одобрену од стране збора о подели стопе општинског приреза, па да исти буџет спроведе надлежној власти на одобрење.

Да би суд знао како ће се у овом случају управљати, моли се уредништво за обавештење.

1. Да би је по овој ствари потребна каква одборска или зборска одлука за одобрење досадањег старог општинског буџета, и ако се исти буџет одобри, хоће ли исти да важи од 1. јануара до 31. децембра ове године?

2. У случају да досадањи буџет неће важити до краја ове године:

а) Хоће ли се досадањи рачун о приходу и расходу општинском за ових 7 месеци по досадањем старом буџету закључити.

б) Хоће ли нове општине: гњиланска и велико-суводолска, од како отпочну дејствовати, да нове буџете саставе свака за себе до краја ове године и своје рачуне о приходу и расходу општинском засебно воде?

— На ово питање одговарамо:

Општина гњиланска мора постојати све до онога тренутка, докле се не обра-

зују ново груписане општине и не отпочну дејствовати.

Дотле она, наравно, мора имати средстава за живот, па према томе и свој буџет.

Како је стопа приреза велика, то је у смислу чл. 35. закона о окружним, средским и општинским буџетима, у вези са тачком 17. чл. 108. закона о уређењу округа и срезова, потребна и одлука збора, коју тражи стални окружни одбор.

Овако одобрени буџет важиће само за стару општину гњиланску до дана њенога трајања, и тада она закључује своје рачуне за 7 месеци.

Нове општине морају одмах спремити нове буџете, према потребама које се јављају, и тражити њихово одобрење, као год што морају, свака за себе, водити одвојене приходе за ових 5 месеци и на крају године склопити одвојене рачуне.

11

Благајна суда општине доњо-комаричке, актом својим од 2. августа ове год. Бр. 1255, пита:

„По буџету ово-општинском за текућу годину, била је предвиђена плата благајнику и рачуновођи у 360 дин. годишње.

Стални окружни одбор, прегледајући буџет ове општине, под 19. јула ове године, са свим је избрисао ову позицију на плату благајника односно рачуновође, као да овај и не постоји и без обзира на то, што је он до тога дана постојао.

Моли се уредништво за објашњење: како се може издати плата рачуновођи бар за оно време, докле је ту дужност вршио, и како је он у опште може сада и од кога тражити.

— На ово питање одговарамо:

Ако општина доњо-комаричка има више од 500 пунолетних грађана, онда она по чл. 112. закона о општинама, мора имати свога нарочитог благајника, који наравно, мора имати и своју плату, и онда је одбор противно закону избрисао буџетску позицију, којом се регулисавало ово стање.

Зато нека суд и одбор донесу нову одлуку о томе у смислу чл. 10. закона о окружним, средским и општинским буџетима, па нека то пошаљу окружном одбору и траже, да накнадно одобри потребан кредит за благајника, јер он из права, да прегледа и одобрава општинске буџете, не може извлачити и то право, да ништи законе који постоје и регулисавују извесне одношаје.

Ако, пак, општина нема више од 500 пунолетних грађана, онда она није ни имала права на нарочитог благајника односно рачуновођу, јер ту дужност врши кмет, па општински одбор није смео ни одређивати нарочиту плату за овај посао.

Како је, међутим, одбор ипак изабрао извесно лице, и оно вршило дужност 7 месеци, онда се њему мора платити награда.

Награда ова може се накнадно тражити као што је напред речено, како се општина не би излагала парници, јер би

дотично лице могло тражити ову накнаду судским путем.

Ако је пак, буџетом за прошлу годину била предвиђена плата благајника, онда општински суд, у смислу чл. 6. закона о окружним средским и општинским буџетима, може издати ову плату све до дана одобрења новог буџета, јер је за то време важио прошлогодишњи буџет.

III.

Суд општине глоговачке, актом својим од 13. маја ове год. Бр. 614, пита:

„У реону ове општине постоји златни рудник „Св. Ана“, који је оглашен за стални рудник 1900 године и има преко 150 радника.

Сопственик овога рудника подигао је једну механу, три пекарнице и једну капницу на земљишту које припада руднику, и на те радње не плаћа ни овој, нити којој другој општини, никакву аренду нити акцис.

Моли се уредништво за обавештење: да ли ове радње морају плаћати овој општини аренду и акцис, и ако не морају онда зашто не морају?“

— На ово питање одговарамо:

По чл. 68. рударског закона од 15. априла 1866. год. са изменама и допунама од 21. јула 1877., 6. фебруара 1896. и 27. јануара 1900. године, у ред права, што их повластичар рудника добија повластицом, долази и то, да може подизати: бараке, гостионице и остале радње, које су потребне искључиво за снабдевање свога персонала храном и осталим потребама, наравно без права на занатску добит за себе.

IV.

Суд општине беловодске, актом својим од 10. јула ове год. Бр. 760, пита:

„У реону ове општине налази се један простор земљишта, који је обрастао шумом — пре 100 и више година.

Сав овај простор подељен је одавно сељанима, те је, тако, сада својина појединаца.

Многи ови појединци секу шуму и зирате земљиште, сејући разне усеве на овоме.

Како неки, опет, неће да ниште своје забране, то усеве, који су посејани између забране, не могу напредовати због хлада.

Сопственици усева сада подижу тужбе против оних, чији су забрани, и траже да им плате накнаду штете, што су им усеве угушени.

Суд не зна шта да ради — да ли да осуђује сопственике забрана на накнаду штете, или да забрани сечење шуме на

месту, које је од памтивека било пошумљено?»

— На ово питање одговарамо:

Не могу сопственици забрана одговарати ни за какву штету онима, који су своје забране претворили у зиратно земљиште, пошто се право својине и употреба ове не може ограничавати.

Сви они, који су зиратили своја земљишта, у близини и између забрана, морали су у напред знати, да ће извесни делови њиховог земљишта бити у хладу од суседних забрана, па кад су и преко тога зиратили, они су се самим тим измирили са штетом, коју имају да трпе.

Не може суд забранити ни сечу забрана, ако није случај чл. 78 под а, б и в зак. о шумама, јер и сопственици забрана могу располагати својим имањем како хоће.

V.

Суд општине калањевачке, актом својим од 28. јула ове год., пита:

„Кмет села Пољанице, поднео је овоме суду реферате, којим је оптужио Рајка Јовановића и Танасија Васиљевића, из истог села, што су самовласно затворили сеоски пут, па је тражио да се на казну осуде, и да затворени пут одмах отворе.

По овим рефератима суд је иследио оба дела и оба оптужена казнио по § 338. тачке 5. крив. закона са по 3 дана затвора; осудио на плаћање трошкова и такса и да затворене путове одмах отворе.

Против ових осуда, осуђени су изјавили жалбе првостепеном суду.

По жалби Рајка Јовановића, првостепени суд вратио је овоме суду нерасмотрена акта с наредбом, да овај суд донесе своје решење о томе: да ли има места жалби у опште по § 15. и 16. полиц. уредбе, имајући у виду величину казне, коју поменута законска одредба доноси, и овај је суд нашао да жалби нема места, па је жалбу као неумесну одбацио, и пресуда је постала извршном.

По жалби Танасија Васиљевића, првостепени суд расмотрио је акта и пресуду, па ову поништио због тога, што је суд осудио жалиоца за дело из § 338. које није представљено тужбом.

Како су по оба ова дела једнаке тужбе; даље, дела подједнако ислеђена; под један исти законски пропис подведена; једном истом казном кажњена оба лица; оба предмета расмотрио један исти суд и једне исте судије; па се по једном делу суд није упуштао у оцену а по другом делу поништио пресуду, то настаје питање: *које је решење првостепеног суда по ова два предмета правилно?*

Даље: ако је решење првост. суда по жалби Рајковој умесно и пресуда суда постала извршном, и ако је дело погрешно подведено под § 338, онда да ли је према Рајку ова пресуда извршна само у погледу казне, или је извршна и у оном своме делу, којим се наређује да Рајко пут отвори, и може ли ово суд сам учинити ако Рајко неће, јер се он брани да је пресуда према њему извршна само у

колико се казне тиче, а да за ово остало није, јер му је, вели, погрешном квалификацијом дела одузета могућност да право на затворени пут доказује.

Моли се уредништво, да изволи изнети своје гледиште по овоме.

— На ово питање одговарамо:

У § 15. и 16. полиц. уредбе стоји: „пресуде по иступним делима, донесене по оним одредбама кривичнога закона, по којима казна по закону не може бити већа од три дана затвора односно тријест динара, *одмах су извршене*; а против осталих пресуда или решења о иступима, имају право стране жалити се надлежном првостепеном суду.“

Као што се, дакле, из ове законске одредбе види, против пресуда изречених за она дела, за која закон не доноси већу казну од три дана, *не може* у опште бити жалбе, па такве пресуде не могу ни разматрати првостепени судови.

Они то не могу чинити ни у оним случајевима, кад је дело погрешно квалификовано, јер закон није дозволио такав изузетак, него је искључујући право жалбе у опште, искључио и могућност оцене у ма коме облику.

Може овакво гледиште изгледати незгодно, с обзиром на могућност разних злоупотреба и нехотичних погрешака, али је, несумњиво, законодавац морао све то имати на уму и предвиђати, па кад је ипак нашао разлога да код ових казна искључи право жалбе, онда тако мора и бити.

Према томе ми налазимо, да је правилнија радња првостепеног суда по делу осуде Рајкове, него по осуди Танасијевој, и да је у опште незгодно да суд овако неједнако поступа у једним истим случајевима, јер то доноси многе незгоде.

Пресуда према Рајку извршна је у свему, па и у оном делу о отварању пута, а он ако налази да је пут његов, нека то докаже редовним грађанским спором.

VI.

Суд општине лесковачке у срезу посавском, актом својим од 18. септембра ове год. Бр. 2015, пита:

„У сваки буџет за случајне приходе или расходе“ ставља се позиција „непредвиђених прихода и расхода.“

Издатци из ове партије чине се само по решењу општинског одбора — чл. 133. закона о општинама.

Питање је: да ли одбор општински може одобравати веће издатке на непредвиђене расходе, него што је буџетом одобрено, из знатно повећаних непредвиђених прихода?»

— На ово питање одговарамо:

Сви дохотци, предвиђени буџетом једне општине, чине укупан њен годишњи приход, и они су променљиви — или подбаце од предвиђене суме буџетом или надбаце.

Међутим, позиције издатака никад не могу бити веће од онога, што је буџетом утврђено, и свако прекорачавање ових доноси законску одговорност.

Према томе, као год што би се из позиције на „непредвиђене трошкове“ чинили издатци до крајње суме одређене буџетом на ову сврху, и ако позиција „непредвиђених прихода“ не би била толика, него је мања или подбацила, тако исто не могу се чинити већи издатци него што су буџетом предвиђени, ма да је сума „непредвиђених прихода“ или надбацила, или у опште била већа предвиђена од издатака.

Ако се, међутим, у току године укаже потреба, да се позиција „непредвиђених расхода“ повећа, онда то то треба учинити на начин, који прописује чл. 10. закона о окружним, среским и општинским буџетима.

VII.

Суд општине борачке, актом својим Бр. 1878. пита:

„У општини борској, среза зајечарског постоји рудник бакра, у коме раде како мештани, тако и грађани из других општина.

Многе општине обраћају се овој општини, да се наплати порез од њихових грађана, који на руднику раде, и овај суд те захтеве упућује управи борских рудника, да она при издавању плате и наднице ову наплату изврши, али управа то неће, позивајући се на чл. 100. рударског закона.

Тако исто ради и за оне раднике, који нису из Србије, али су код ове општине задужени порезом.

Моли се уредништво да објасни: могу ли се рударски радници, при наплати пореза, користити чл. 100. рударског закона, и да ли за управу рудника и за њене чиновнике важи чл. 63. и 108. зак. о непосредном порезу?»

— На ово питање одговарамо:

По чл. 100. рударског закона, на задругу оних радника, који као надничари раде, не може се ставити никаква забрана, па се, следствено, из те наднице не може ни порез наплаћивати.

Што се тиче оних, који су под месечном или годишњом платом, њима се може ставити забрана на четвртину плате, па то може бити и за наплату пореза.

Од свију таквих лица управа рудника мора вршити наплату, јер ако то неће, онда је она одговорна по чл. 63. закона о порезу.

VIII.

Суд општине драинске, актом својим Бр. 1488, пита:

„Како да се принуде сељани села Миљковца, који улазе у састав ове општине, да у своме селу подигну једну кућу, у којој би кмет сеоски вршио свој службени посао и у којој би се држали сеоски састанци за купљење пореза и т. д.?”

— На ово питање одговарамо:

Закон о општинама не предвиђа засебне зграде по селима за вршење општинских послова, него говори о општинским судницама — чл. 14. и 178. зак. о

општинама, који се подижу или општинском готовином или заједничким прирезом.

Према томе не може се наметнути једном селу та дужност, да оно о свом трошку подигне грађевину, која би служила потребама целе општине.

Али, ако је баш неодложна општинска потреба, да у томе селу постоји нарочита зграда за општинске послове, а сељани тога села, не увиђају важност тога, па да заједнички — кћуком — подигну ту грађевину и поднесу трошкове, онда општински одбор може решити, да се о трошку целе општине подигне потребна зграда (чл. 86. тач. 7. зак. о општинама), па ће један одговарајући део приреза поднети и село у коме се подиже.

IX.

Суд општине креначке, актом својим Бр. 1544, пита:

»Поједина лица обраћају се суду овом с молбом да им суд са одбором изда уверење-сведочанство о сродству.

Овакова уверења-сведочанства траже нарочито она лица која се жене или удају, т. ј. која хоће да ступе у брак, јер их надлежни свештеник неће да испита нити да венча без тога и ако испиту присуствује један кмет-члан општинског суда поред родитеља.

У чл. 97 тач. 4. зак. о општинама јасно пише »да суд даје (у договору с одбором) сведочанства о сродству, владању и имовном стању својих становника кад то власт захтева; а сам општински суд, кад то захтевају поједина лица«.

Суд је мишљења, да општински судови, према напред поменутом законском пропису, немају права издавати овакова уверења-сведочанства заједно са одбором на захтев појединаца, већ да је надлежан сам општински суд-председник суда и два кмета; тако тумачи суд овај законски пропис.

С тога суд моли за обавештење.

Да ли суд правилно тумачи законски пропис, ако је правилно, онда има ли какве одговорности ако на захтев појединих лица суд им са одбором изда тражено уверење? «

— На ово питање одговарамо:

Уверења о сродству, владању имовном стању и т. д. кад год их траже власти издају се договорно са одбором.

Кад год, опет, таква уверења траже појединци, онда их издаје сам општински суд, без одбора.

Али, ако нека власт, тражећи уверења од појединаца, условљава да она буду издата договорно са одбором, онда нема никакве одговорности, ако и одбор судује у изради и издавању уверења.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Андру Стојановића, берберског помоћника из Свилајнца, тражи начелник среза ра-

синског депешом Бр. 18125. Андра је стар 18 година, средњег раста, у лицу плав. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

Јулијану, кћер Борисава Милојковића, земљоделца из Лапова, које је нестало 16. пр. м-ца и до сада није пронађена, тражи начелник среза лепеничког актом Бр. 19670. ради предаје родитељима. Јулијана је стара 11 година, обичног раста, сувоњава, у лицу плава, очију жућкастих, у сељачком оделу. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима, да Јулијану у својим домањима потраже, и пронађену упуте поменутом начелнику.

Ђоку Станојевића, бив. шегрта из Београда, који има да издржи једну годину полицијског надзора, тражи квартал варошки актом Бр. 13402. Пронађеног треба подвргнути издржавању полицијског надзора и о томе известити поменути квартал.

Радомира Костића, бив. робијаша, који је још 14. фебруара ове године пуштен на условни отпуст, а осуда му је истекла 30. августа ове године, тражи Управа града Београда, ради издржавања трогодишњег полицијског надзора. Радомир је родом из Београда, по занимању мајнар, стар 40 година, високог раста, обично развијен, косе смеђе, бркова ријих, очију жућкасто-плавих; од особених знакова има: а) белегу од посекоштине, у облику праве линије, правца косог, величине 1.5 см., за 5 см. изнад леве долактице на страни спољној; б) белегу од ране, у облику праве линије, правца косог, величине 2.5 см., одмах испод левог лакта; в) белегу од посекоштине, у облику

јима потраже и пронађеног подвргнути издржавању надзора и о томе известити Управу града Београда с позивом на акт Бр. 37082.

П О Т Е Р Е

Драгомир Пржић, деловођа код А. Марића и Рајевца, трг. из Крушевца, 30 ов. м-ца отумарао је из Крушевца заједно са невачицом Аном Блух, званом »Була«, и однео са собом кључеве од поменуте радње. Утврђено је да је Драгомир проневерно 7000 динара. Драгомир је стар 32 године, средњег става, очију црних кратковид, смеђих бркова, шницасте браде; од одела има на себи кратак зимски капут постављен са пенељавом баганом, на ногама има ципеле, а на глави црн шешир; Ана је стара 30 година, висока, смеђа, сува, има шешир са црвеним пантљикама. Нека их све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађене стражарно спроведу начелству округа крушевачког с позивом на депешу Бр. 17633.

Јован Исаиловић, момак, родом из Аустро-Угарске, 26. тек. м-ца украо је своје гачди Димитрију Николићу, механиџи из В. Моштанице, 106 динара и побегао. Јован је стар 60 година, просед, средњег раста; има на себи талијанско одело, на глави му је шубара, а на ногама банањански опанци. Позивају се све полицијске и општинске власти да Јована најживље потраже у својим домањима и нађеног стражарно спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 43980.

Цано Тотев, родом из Бугарске, који је служио код Петра Николића, земљод. из Вел. Крамара, среза лепеничког, ноћу између 29. и

праве линије, правца косог, величине 1 см., на врху носа; г) брадавицу у величини зрна од сочива, за 7 см. иза и у десно од десне сисе и д) брадавицу у величини зрна од сочива за 7 см. испод седмог кичменог обртња и за 5 см. у десно од кичме. Радомир је био осуђен пресудом београдског првостепеног суда за варош Београд од 7. октобра 1903. год. Бр. 24514 на четири године робије због опасне крађе. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима да Радомира у својим домањима

30. пр. м-ца извршио је крађу новаца и ствари своје гачди и однео: пушку мартинку у белом ораховом дрвету, жут реденик са 40 патрона, једне бисаге и разни веш. Цано је стар 30 година, средњег раста, у лицу црн, има једну белегу на уху, а преко трбуха белегу од опекотине; од одела има на себи жут гуњ, црвену памуклију, плаве панталоне, на ногама шивене опанке и беле чарапе, а на глави жуту шубару. При себи има бугарски пасош од месеца септембра ове године Бр. 4772. Позивају

се све полицијске и општинске власти да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза лепеничког с позивом на депешу Бр. 17040.

Драгутин Петровић, родом из Баничине, шегрт код Симе Лазаревића, трговца из Београда, ноћу између 29. и 30. пр. м-ца извршио је опасну крађу новаца своје газди, укравши му 1440 динара у српским новчаницама од 10 динара, две новчанице у злату од 100 динара и 11 див. у сребру. Драгутин је стар 18 година, средњег раста, ћелав, у лицу плав, на себи има одело суре боје, а на глави приштофани пепир. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 44515.

Три непозната разбојника, по народности Цигани, ноћу између 20. и 21. пр. м-ца на путу између Наталинаца и Паланке, а у атару општине церовачке, напали су на разбојнички начин на Милутина Стевановића, његову жену и сина. Сина су му пожем повредили, а жену му по глави ранили, и отели од њих 110 динара у српским новчаницама од по 10 динара. Два су разбојника стари 25—26 година, средњег раста, добро развијени, један црномањаст а други плав, трећи је стар 40—45 година, средњег раста, добро развијен, црномањаст; сва тројица су имали од одела гуњ и чакшире, двојица су имали на глави шубаре, а трећи је био гологлав. Обраћа се пажња свима полицијским властима, а нарочито начелницима среза лепеничког, качерског и таковског, у коме су правцу зљковци отишли, да најживље потраже ове разбојнике и пронађене стражарно спроведу начелнику среза јасеничког округа смедеревског с позивом на депешу Бр. 17137.

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 11. и 12. пр. м-ца непознати крађивци украли су са наше једног коња и једну кобилу Милораду Дубовцу, земљодел. из Бресничиха, среза прокувачког. Коњ је матор 6 година, длаке црне, у оба ока ћорав; кобиза је матора 6 година, кулашаста, низ леђа има црну пругу, на грудима има рану од амова.

Исте ноћи украден је један коњ Илији Дубовцу, земљод. из Бресничиха, матор 6 година, длаке црне, у лево око ћорав, у задњу ногу путаст. Депеша начелника среза прокувачког Бр. 15948.

Драгутину Марковићу, абацији из Чачка, украден је један во 15. пр. м-ца на путу између Пожеге и Чачка. Во је длаке жуте, рогова виластих, са знаком «Д. М.» на десној страни. Акт начелства округа чачанског Бр. 9790.

Ноћу између 26. и 27. пр. м-ца непознати крађивци украли су једну кобилу Ђ. Станковићу, из Мокрања. Кобила је матора 7 година, висока 16 см., лисаста на челу, а са жигом «К.» Депеша начелника среза крајинског Бр. 11653.

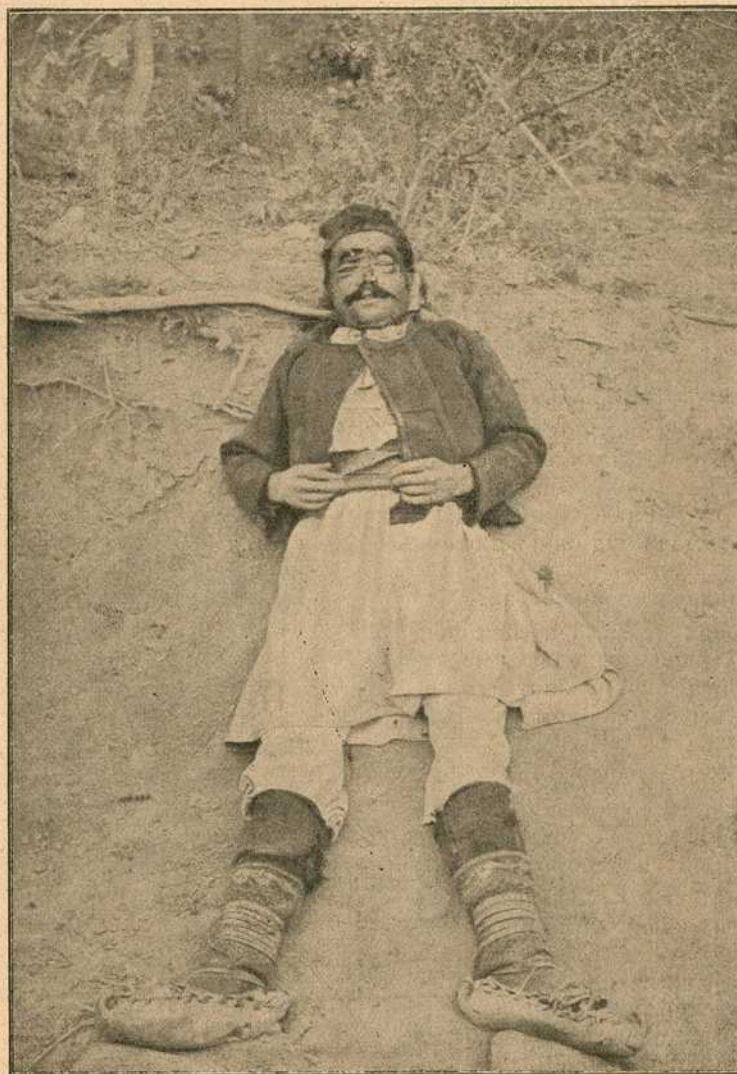
Ноћу између 11. и 12. пр. м-ца непознати крађивци украли су два вола Петру П. Милојковићу, тежаку из Голубиња. Један је матор 3 год., сиво-беле длаке, белих широких рогова, без роваша; други је исто тако матор 2 године, црвено-мрке длаке. Депеша начелника среза поречког Бр. 7414.

Ноћу између 11. и 12. пр. м-ца украдена су два коња и једна кобила Вукоману Дубовцу, из Бресничиха. Један је коњ матор 7 а други 4 године, оба ћорави и са жигом «О»; кобила је матора 8 година, доратаста и са жигом «О». Депеша начелника ср. прокувачког Бр. 16239.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

НАЂЕН ЛЕШ

15. октобра тек. год. нађен је један леш непознатог човека, чију фотографију износимо,

на путу у атару општине шаторњачке. Исти је стар 30 година, висок 168 см., широког лица, високог чела, велике главе, добро развијен, у опште црномањаст. Од одела има на себи: гаће и кошуљу од сељачког платна, гуњ

и копоран од сукна, на ногама тозлуке, сељачке чарупе, и опанке, а на глави има пљану шубару. Да би се могао утврдити идентитет овог нађеног леша, умољавају се сви они који би о њему ма шта знали, да то доставе овом уредништву или начелнику среза јасеничког окр. крагујевачког с позивом на акт Бр. 22786.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Ноћу између 26. и 27. пр. м-ца нађена је једна мангуп крава на смедеревском друму, матора 6 година, длаке жуте, повијених рогова. Обраћа се пажња свима властима да потраже сопственика ове мангуп краве и пронађеног упуте кварту. палилулском с позивом на акт Бр. 13124.

НАЗНАЊЕ

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1905. и 1906. год. могу се

добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину, у елегантном тврдом повезу. Новац треба слаати благајни Министарства Унутр. Дела.